

воискы удари връзъ Руси-тѣ. Бой-ать ся распали, Руси-тѣ отбихъ враговы-тѣ, але глас-ать Святославовъ не ся чуаше прѣдъ редовы-тѣ, той не подканя дружинѣ-тѣ си или да надвиѣ или да умре. Ако не быхъ пристигнѣли Гръци отъ задѣ имъ отъ къмъ Дунавъ, стража-та Святослава бы надвила, але тѣ бѣхъ принѣдены да влѣзѣтъ въ град-ать и да ся бранѣтъ задъ стѣны-тѣ.

Гръцкы кораби стѣснихъ Рускы-тѣ, и гы итлаескахъ подъ самы-ать градъ, захванѣхъ дунавско-то гърло при Доростолъ и заградихъ Руси-тѣ отъ сичкы тѣ страны, глас-ать шо гы съживѣваше не ся чуаше да въка:

— Братия и отроци! да не умремъ затворены, по-добрѣ да измремъ на широко поле.

Та кѣде ꙗ Святославъ?

Съ дружинѣ сръдчены юнаци припуска той конь-ать къмъ кулѣ-тѣ на урманскы-ать главарь.

Боланъ дойде при него на Доростолъ и му каза со слъзи на очи-тѣ:

— Княже Святославе отърви братаницѣ-тѣ ми царкыниѣ Райиѣ, доде още не ꙗ загы-нѣла.